

lokale og regionale organer, der virker helt eller delvis inden for saglige områder af betydning for arbejdsmarkedet, eller hvori arbejdsmarkedets organisationer er repræsenteret. Endvidere vil formentlig efterhånden visse administrative beføjelser vedrørende arbejdsmarkedsforhold kunne overføres til nævnene. Såfremt de pågældende beføjelser ikke henhører under arbejdsministeriets ressort, forudsættes det, at overførslen forud forhandles mellem arbejdsministeriet og vedkommende styrelse.

I sin fremsættelsestale begrundede *arbejdsministeren* genfremsettelsen på følgende måde:

„For det første skal jeg henvise til den enighed mellem de implicerede parter, som der blev redegjort for ved første fremsættelse. Denne enighed er naturligvis et meget vægtigt argument for at søge forslagene gennemført.

Dernæst vil jeg gerne, ligesom også den daværende arbejdsminister gjorde det, fremhæve sammenhængen med de — betydelige — ændringer i reglerne for statens refusion af arbejdsløsheds-kassernes understøttelsesudbetalinger, der blev gennemført sidste år. Jeg er helt enig i, at når det offentlige bærer den fulde risiko for merudgifterne ved forøget ledighed, er det naturligt, at staten også overtager det fulde ansvar for arbejdsanvisningen og kontrollen med kassemedlemernes ledighed.

Men yderligere skal jeg for det tredje fremhæve, at en koncentration af arbejdsanvisningen er hensigtsmæssig ved i princippet at samle al efterspørgsel og udbud af arbejdskraft.“

Lovforslaget gav ved 1. behandling anledning til en del meningsbrydninger.

Erlang Dinesen (S) understregede lovforslagets sammenhæng med den i 1967 gennemførte ændringslov samt med forventede senere ændringer, hvorved man skulle nå frem til en egentlig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste under arbejdsløshed. På baggrund af regeringsændringen havde han gerne set, at spørgsmålet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og de af nærværende lovforslag omhandlede spørgsmål var blevet fremlagt til behandling i folketinget samtidig. Han henviste herved navnlig til den stilling, venstres og det konservative folkepartis ordførere havde taget i 1967 til spørgsmålet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste; venstres ordfører havde ment, at dette spørgsmål burde henvises til socialreformkommissionen, medens de konservative havde givet udtryk for, at de ønskede en såkaldt fælles tryghedsordning, som bl. a. står for udbetaling af ydelser til alle arbejdsledige.

Den socialdemokratiske ordfører fandt endvidere, at dagpengene allerede nu burde forhøjes fra 80 pct. til 90 pct. af den aktuelle arbejdsfortjeneste.